

РЕШЕНИЕ

№ 414

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, III НО, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
МАРИЯ МИТЕВА

при секретаря Невена Пелова
и в присъствието на прокурора Даниела Машева
изслуша докладваното от
съдия ИВАНОВА касационно дело № 815 по описа за 2023 г.

Касационното производство е образувано по жалба на защитата на подсъдимия И. В. И. срещу решение на Софийски апелативен съд № 178 от 16.05.2023 г., по ВНОХД № 90/23, с което е изменена присъда на Софийски градски съд № 260058 от 19.10.2022 г., по НОХД № 2774, като деецът е оправдан по обвинението да е дал подкуп на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, както и размерът на глобата е намален на 100 лв, а присъдата е потвърдена в останалата ѝ част.

С първоинстанционната присъда подсъдимият е признат за виновен в това, че на 1.06.2018 г. в [населено място], е дал подкуп на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение: полицейски орган служител от „Специализирани полицейски сили за спазване и възстановяване на обществения ред“ към СДВР, Д. К. М., сумата 20 лв. за да не извърши действие по служба: да не състави акт за административно нарушение по чл. 45, ал. 2 от Наредбата на Столична община за организация на движението на територията на общината, паркиране и престой, с оглед на което и на основание чл. 304 а вр. чл. 304, ал. 1 вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ НК, е осъден на „пробация“, включваща мерките „задължителна регистрация по настоящ адрес“, с периодичност два пъти седмично, за срок от шест месеца, и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, за срок от шест месеца, и глоба от 300 лв. Със същата присъда, на основание чл. 307 а НК, предметът на престъплението /сумата 20 лв./ е отнета в полза на държавата.

С жалбата се релевират всички касационни основания. Изтъкват се следните аргументи: Анализът на доказателствата е извършен в нарушение на процесуалните изисквания. При формиране на вътрешното убеждение по релевантните факти са ползвани показанията на св. М. и св. З., без да се констатира, че между техните твърдения са налице сериозни разминавания. Свидетелите не сочат мястото, където е съставен актът за административно нарушение, както и не са последователни относно обстоятелството: къде в автомобила е паднала процесната банкнота. Съдът не е съпоставил свидетелските показания относно мястото, където е паднала банкнотата, с данните от протокола за оглед. Този протокол е негодно доказателствено средство, но съдът го е ценил като годно такова. Неправилно са отхвърлени обясненията на подсъдимия, че банкнотата е паднала в автомобила, докато е търсел документи, за да ги представи

на полицаите. Не е взето предвид, че жалбоподателят страда от артрит, което е причина за проявената несръчност при търсене на документите. При формиране на доказателствените си изводи съдът не е съобразил, че деецът няма мотив да даде подкуп, тъй като е изявил желание да бъде ангажирана административнонаказателната му отговорност. Допуснатите съществени процесуални нарушения са довели и до неправилно приложение на материалния закон. Наложено наказание е явно несправедливо.

С жалбата се прави искане за отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

В съдебно заседание на ВКС защитата pledира за уважаване на жалбата.

Подсъдимият жалбоподател изразява становище, че е осъден неправилно и следва да бъде оправдан.

Представителят на ВКП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, намери следното:

Релевираното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК не е допуснато.

Въззивният съд е изпълнил стриктно процесуалните си задължения да извърши собствен анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване, спазвайки изискванията на чл. 14 НПК. Показанията на свидетелите М. и З., очевидци на деянието, са обсъдени задълбочено и в контекста на останалите доказателствени източници. Верен е изводът, че тези показания са ясни, последователни и логични, поради което същите могат да се ползват при формиране на вътрешното убеждение по релевантните факти. Липсва соченото от защитата противоречие между показанията на цитираните свидетели, тъй като и двамата по идентичен начин са разказали за инкриминираните събития, а именно: Свидетелите са посочили, че по повод констатирано нарушение на Наредба, издадена от Столична община, са контактували с подсъдимия, чийто автомобил е бил спрял неправомерно на пътното платно. Свидетелите са категорични, че поисканите документи са предоставени от подсъдимия наведнъж. Спорът между полицейските служители и жалбоподателя е възникнал по повод на това, че за извършеното нарушение на правилата за паркиране и престой му е обяснено, че предстои да му бъде съставен акт за административно нарушение, а нарушителят е претендирал, че следва да му бъде наложена глоба въз основа на фиш. Св. М. е разяснил на подсъдимия, че актът е обвързан с правилата на Наредбата на Столична община. Подсъдимият обаче е влязъл в конфликт със служителите на МВР, настоявайки, че подлежи на санкциониране с глоба по фиш. Неоснователно се сочи, че подсъдимият не е имал мотив да предложи подкуп, след като е изразил съгласие да бъде санкциониран по административен ред. Мотивът му произтича от процедурата по неговото санкциониране, а именно: В случай, че бъде съставен акт за административно нарушение, процедурата протича по реда на Закона за административните нарушения и наказания. В тези случаи, на нарушителя се налага глоба и биха могли да настъпят и други неблагоприятни последици. При заплащане на глоба въз основа на фиш неблагоприятните последици се изчерпват със заплащане на глобата. Несъмнено е, че процедурата по заплащане на глоба въз основа на фиш е по-благоприятна за нарушителя, който е искал да избегне санкциониране по ЗАНН. При това положение е разбираемо поведението на жалбоподателя да настоява за съставяне на фиш и заплащане на глоба. Независимо от това, че е получил разяснение от св. М. по какъв начин ще бъде санкциониран, подсъдимият счел, че полицейският служител не желае да се съобрази с неговото

желание, поради което решил „да го мотивира“, подхвърляйки банкнота от 20 лв., с думите: „Вземете да се почерпите и не ме бавете, че имам работа“. От значение за изхода на делото е не мястото, където е паднала банкнотата /при всички случаи е паднала в служебния автомобил/, а причината за даването ѝ, която произтича от желанието на подсъдимия да не му бъде съставен акт за административно нарушение. Свидетелите са възприели действията на подсъдимия, с които е подхвърлил банкнотата, поради което правилно е отхвърлена версията, изводима от обясненията му, че банкнотата е паднала неволно /поради наличие на болестен процес на ръцете/. Обстоятелството, че деецът страда от артрит е установено, но е изяснено, че съществуващото заболяване няма отношение към инкриминираното деяние. Установено е, че подсъдимият е подал всички документи наведнъж и едва след това е водил разговор с полицаите относно начина, по който да бъде санкциониран. Свидетелите са категорични, че от него не са искани други документи, извън представените, а той е отворил портфейла си и е извадил банкнота, която е подхвърлил, по време, когато вече е започнало съставянето на акт за административно нарушение. Полицейските служители са запазили местопроезшествието до идването на разследващия екип, а в протокола за оглед е отразено точното място, на което е открита процесната банкнота. Верен е изводът на въззивния съд, че между показанията на св. М. и св. З., съпоставени с данните от огледния протокол, липсва съществено разминаване относно мястото, където е паднала банкнотата. Това е така, защото свидетелите са възприели факта, че банкнотата е хвърлена в автомобила и е паднала вътре, но са направили уточнението, че не са запомнили къде точно е попаднала. Неоснователно се сочи, че протоколът за оглед е негодно доказателствено средство. Въззивният съд е взел отношение по това възражение на защитата и правилно е отбелязал, че писменото доказателствено средство е съставено по реда на НПК и е годно да бъде ползвано. Що се отнася до обстоятелството: къде е съставен актът за административно нарушение, по делото е установено, че св. М. е започнал да го изготвя в служебния автомобил, но поради извършване на инкриминираното деяние, актът е довършен в сградата на Районното полицейско управление.

С оглед на изложеното, настоящата инстанция намери, че липсва нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, откъдето следва, че не се поражда процесуална необходимост от отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд, а искането в тази насока не може да бъде удовлетворено.

Не е допуснато нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК.

При правилно установените релевантни факти е приложен законът, който е следвало да бъде приложен. Деянието е съставомерно по чл. 304, ал. 1 НК, каквато е възприетата от съда правна квалификация, тоест, материалният закон е приложен правилно.

Липсва и основанието по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК.

Наказанието е определено при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ НК, като предвиденото в санкцията на чл. 304, ал. 1 НК наказание „лишаване от свобода“ е заменено с „пробация“, включваща двете задължителни пробационни мерки, наложени за минималния възможен срок от шест месеца, при минималната периодичност на мярката „задължителна регистрация по настоящ адрес“. Съставът на апелативния съд е смекчил размера на глобата, като е свел същата до 100 лв. Така наложеното на жалбоподателя комплексно наказание е най-лекото възможно за извършеното престъпление по чл. 304, ал. 1 НК, откъдето следва, че липсва законова възможност за смекчаване на наказанието от настоящата инстанция.

По изложените съображения, ВКС намери, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, ВКС, III НО,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение на Софийски апелативен съд № 178 от 16.05.2023 г., по ВНОХД № 90/23.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: